הפרה הנוגחת

ק. אושינסקי (1824 – 1870)

הייתה לנו פרה, כזו בעלת אופי, נוגחת. ואיזה צרות עשתה! אולי גם בגלל זה נתנה רק מעט חלב.
גם אמא, גם האחיות שלי נאבקו איתה. קרה שמוציאים את העדר למרעה וזו חוזרת הביתה או נשכבת בשדה שיפון. תעשה לה משהו!
במיוחד כשהיה לה עגל. אז לא ניתן היה להשתלט עליה! פעם אפילו את הסככה פירקה בקרניה, רצתה לעבור לעגל שלה, וקרניים היו לה ארוכות וישרות. כבר לא פעם אבא רצה לשייף אותן, אבל עיכב זאת מיום ליום, כאילו ניבא הזקן מה יקרה.
והייתה כל כך ערמומית וזריזה! כשתרים זנב, תוריד ראש ותרוץ, אפילו סוסים לא ישיגו אותה.
ויום אחד ברחה מהרועה עוד זמן רב לפנות ערב. עגלה הייתה לה בבית. אמא חלבה אותה, שחררה את העגלה ואומרת לאחותי, ילדה בת שתים-עשרה:
"פניה, הוליכי אותן לנהר, שתרעו על הגדה. רק תשגיחי שלא יכנסו לשדה שיפון. הלילה עוד רחוק, למה שיעמדו כאן ללא תועלת."
פניה לקחה ענף וגירשה את העגלה והפרה, הוציאה אותן לגדת הנהר, נתנה להן לרעות ובעצמה התיישבה תחת עץ

הערבה והתחילה לארוג זר מדגניות שאספה בדרך. אורגת ושרה שיר.
פתאום שמעה פניה רעש בין השיחים, ומשני הצדדים של הנהר צומחים שיחים עבים. פניה רואה שמשהו אפור עובר בין הענפים הסבוכים, ולנערה טפשונת נראה שזה הכלב שלנו, סרקו.
בוודאי, זאב דומה לכלב, ורק הצוואר אצלו מגושם וזנב ישר, פנים חמורות ועיניים זוהרות. אבל פניה מעולם עוד זאב מקרוב לא ראתה.
פניה התחילה לקרוא לכלב "סרקו! סרקו!" ופתאום רואה - העגלה ואחריה הפרה רצות אליה כמו מטורפות.
פניה קפצה, נדבקה לערבה, לא ידעה מה לעשות. העגלה אליה והפרה את שתיהן דחפה אל העץ באחוריה. הורידה ראש, גועה, רוקעת באדמה ברגליה הקדמיות, מושיטה קדימה את הקרניים שלה.
פניה נבהלה, חיבקה את העץ בשתי ידיים, רצתה לצעוק, אך מרוב פחד לא

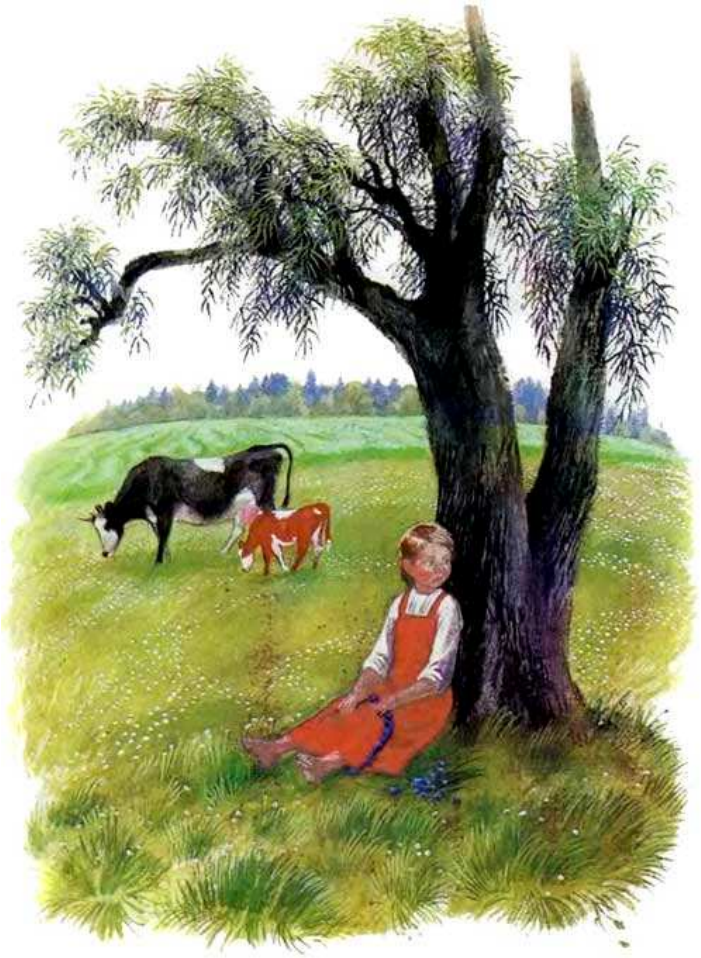

יכלה להוציא קול. והזאב קפץ ישר על הפרה, אלא מיד נסוג אחורה, כנראה נגחה בו בקרן.
זאב ראה שישר הוא לא יוכל לעשות דבר והתחיל לנוע, פעם מצד אחד, פעם משני,

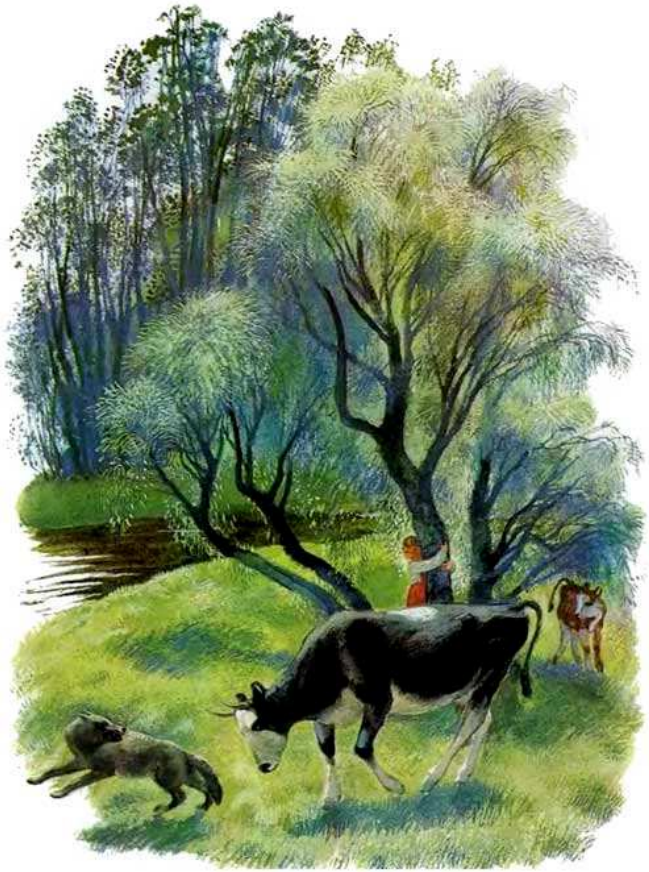

כדי לתקוף את הפרה מהצד, אך לאן שלא
זז ראה תמיד את הקרניים מולו.
פניה עדיין לא הבינה מה קורה, רצתה
לברוח, אבל הפרה לא נתנה לה, דוחפת
אותה אל העץ.
הילדה התחילה לצעוק, לקרוא לעזרה.
הקוזאק שלנו חרש שם בתל, שמע שגם

הפרה גועה, עזב את המחרשה ורץ לכוון
הצעקות.
הוא ראה מה קורה, אבל בידיים ריקות לא
העז לתקוף את הזאב, כי זה היה גדול
וזועף. והקוזאק התחיל לקרוא לבנו שגם
הוא חרש בקרבה.
כשהזאב ראה שאנשים רצים, נבהל. נהם

עוד פעם אחד או שניים וברח.
הקוזאקים הובילו את פניה הביתה, כזו
מבוהלת הייתה. ואבא שמח שלא שייף
את קרניה של הפרה.